

sonlige Grunde denne Forlovelses-Ophævelse end skyldtes, saa var den sikkert ensbetydende med en Strækken-Gevær.

Paa en Maade tilfredsstillede det unægtelig hans Selvfølelse, at der saaledes heller ikke dennegang syntes noget Haab for den Revolutioneren af den hjemlige Teknikerstand, som i sin Tid var mislykkedes for ham selv. Men som sædvanlig overvandt hans Fædrelandssind tilsidst hans Egenkærlighed, og han blev meget nedslaaet. Han havde sat saa store Forhaabninger til Per, hvis mærkelige Naturbegavelse og friske Kamplyst han saa længe havde beundret i det skjulte. Han havde i ham set Forbudet paa den genopvaagne danske Muldjordskraft, som endelig skulde befri Landet for den Yngel af Jøder og andre Halvtyskere, der havde forstaaet at benytte Nationens Udmattelse efter Krigen til at tilsnige sig Styret.

Han kunde ikke blive klog paa, hvad det var, der fattedes Landets egen Ungdom, da den dog hverken manglede Kraft eller Sundhed og heller ikke Fædrelandskærlighed. Han forstod ikke, hvad det kunde være for Lønveje, ad hvilke Kraften sivede bort og de rige Muligheder forspildtes. Slægt efter Slægt groede op — rødkindet og klarøjet, frejdig og stærk. Og Slægt efter Slægt gik i Graven, brudt, sløvet eller opreven — altid overvunden. Det var, som om en skjult Sygdom